

ÁGH ISTVÁN

Szemben a vén akáccal

*Mintha egy földim kísért volna
idáig, s nem is száz év óta
állna, hol gyökere kihajtott,
s gallya már fönt kapar a campus*

*ereszén, ahogy derekától
lehetséges szobámból látnom,
olyan közeli, átmehetnek,
ha túlélném az első lépést,*

*így hát messziről tükrözöm csak,
nyitott szemmel, mint csukott ablak,
s nem kérdezem, sors vagy szerencse
folytán lakom itt átellenben,*

*mintha megrögzött óre lennék
annak, mi elvész levelenként,
miként a homokóra fönti
tartalmát múlt időbe tölti,*

*ki tudja, hányszor? hetvenedszer
ismétlődik velem november,
szokatlan mégis, a halottak
napján az ég ha földre roskad,*

*s olyan csöndes nyomorúsággal
dől le a lomb, akár a sátor
ponyvája, ahogy összeérnek,
kitágulván a levélrések*

*közel is távoli hatalmas
lyukká, melyben, mint szétszórt hamvak
után, azonnal érzékelni
lehet a jelenlevő semmit,*

*rá az avarba rejtett csapda,
mozdul az öröklét állkapcsa,
s az ágakon túl, mint a hálón,
nem is magát a Dunát látom,*

*hisz a temérdek törzs már árnyék,
tüskéje sem eleven fáé,
s amit madárnak vélek benne,
azt is az én szívem vetette,*

*feketébben és pirosabban,
mégis a mai alkonyatban,
megint egy másnap elmúltával
rögzített képek fogságában,*

*ahonnan egyre kevesebb víz
tovább, s tovább, ki tudja, meddig?
s kell ez az elképzelt örökség,
akácerdőre való emlék,*

*hogy a tüzénél melegedjek,
mint ahogy vágtam, fűrészelttem,
hasogattam, míg hullt a sárga
hasábok hideg illatában*

*a nyár, s ujjongó lánggal égett
egyetlen kályhában az élet,
s nem értettem, az öregember
mitől fázik a tűzzel szemben.*